

faa bringer Udvalget fuldstændig Klarhed ind i hele Loven og navnlig ind i Lovens § 1, foruden at Udvalgets Endringsforslag giver Blads for denne Fortolkning. Naar der siges Stednavn i Modsetning til disse Ord „tilvirket i Danmark“, saa er altsaa Meningen, at disse Ord skal tages i streng Forstand. Som Følge deraf er enhver Betegnelse, hvad enten det er en Stedbetegnelse eller en anden Betegnelse, som ikke udtrykkelig gaar ud paa, at Smørret er tilvirket i Danmark, en utiladelig Betegnelse. Det kan ikke være Meningen, det maa alle være enige om. Det, det kommer an paa, er, at Smør, som ikke er tilvirket i Danmark, ikke maa betegnes saaledes, at Køberen, navnlig Køberen i England, faar Anledning til at tro, at det er dansk Smør, det er Hovedsagen. Det er vigtigere end at lette Eksporørerne herhjemme. Jeg tror, at de ærede Herrer ville se, at Sagen har en vis Betydning og nok fortjener at tages under nærmere Overvejelse. Selv om mine Endringsforslag ikke ere ganske korrekt affattede, er Ulykken ikke større, end at de kunne tages tilbage og tages under nærmere Overvejelse.

Jeg ønsker endnu at sige et Par Ord med Hensyn til det Endringsforslag, som er stillet af et Mindretal under Nr. 1, og som gaar ud paa, at første Stykke af § 3 udgaar. Jeg tror, det ærede Medlem har Ret i de Betragtninger, han her i Dag fremførte. Jeg tror ikke, det vil være saa vanskeligt eller byrdefuldt at paalægge dem, som bruge et Stednavn, som ikke betegner det Sted, hvor denne Vare er tilvirket, i Forbindelse med det at sætte en Kontrabetegnelse eller anden Betegnelse, hvoraf man ser, at det, som ser ud som et Stednavn, ikke skal betragtes som saadant, men kun som en Kvalitetsbetegnelse. Dette Bepaar er i Virkeligheden ikke saa stort, der er Ting, som kunne gøre større Bepaar, ikke alene i denne Lov, men ogsaa i andre Love, som vi have vedtaget i den senere Tid. At en Klasse Rødder bærer Etiketten „Leoville“ og at der saa ved Siden af skal staa en Betegnelse, som viser, at denne Vin aldrig har set Leoville, det tror jeg, ikke er saa forstræffeligt. Det ærede Medlem har vist ogsaa Ret i, at det navnlig, som det vil være alle bekendt, er fra engelsk Side, at Initiativet til dette Lovforslag er givet, og jeg tror, at man, som den engelske Lov er, og som Opfattelsen der er, vil sætte Pris paa, at man med Hensyn til Stedbetegnelsen ikke kommer ind paa saadanne vage Distinktioner mellem, om Stedbetegnelsen er at opfatte som saadan eller ikke. Naar man læser Paragraffens første Stykke, maa man

undre sig over den Sætning, som gaar ud paa, at en Varebetegnelse, som indeholder en urigtig Angivelse af Varens Frembringelsessted (urigtigt Stednavn), ikke skal medføre Straf, naar den paagældende Betegnelse er gaaet over til efter den almindelige Opfattelse eller Skik og Brug i Hændelen at angive Varens Art og Tilvirkningsmaade og ikke Stedet for dens Frembringelse. Altsaa, der staar, at naar Situationen medfører, at det, som i Virkeligheden efter sin Ordlyd er Betegnelsen for Stedet for Frembringelsen, efter Skik og Brug er en Angivelse af Varens Art og Tilvirkningsmaade, saa vil man have, at Domstolene i Fremtiden skulle træffe denne Distinktion. Jeg tror, at man her ved at paalægge Forhandlerne at tilføje en Tilæggsbetegnelse, Kontrabetegnelse, ikke paalægger dem saa stor en Byrde, at man ikke af Hensyn til det Bepaar skulde opgaae at gennemføre det, som i Virkeligheden er Formaalet med denne Lov.

Judenrigsministeren (Hørring):

Som det høje Ting vil erindre, forelagde Regeringen i 1891—92 et Lovforslag, der gik i samme Retning som det nu foreliggende. Det Udvalg, som blev nedsat angaaende Lovforslaget, udtalte den Gang, at det ansaa det for rettest, at dette Emne, som var behandlet i Lovforslaget, blev undergivet nærmere Underfølgelse i en Kommission. Denne Hensigt fulgte Regeringen, og Frugten af Kommissionens Arbejde er dette Lovforslag, som nu foreligger. Med Hensyn til Hovedbestemmelsen i Forslaget skal jeg minde om, at vor Lovgivning allerede har en Bestemmelse i lignende Retning. Vi have i Straffelovens § 278 et Forbud mod, at nogen falsklig forlyner Varer med offentligt Stempel eller Mærke, som skal borge for Varens Egthed eller Godhed eller med andres Stempel eller Mærke. Formaalet med denne Bestemmelse har været at sikre Omsætningen; man har lagt Bægt paa, at selve Varen bærer dette Stempel, og at dette giver en Garanti for Varens Egthed og Godhed. Varerne gaa ud i Verden, bort fra den, som har tilvirket dem, og det falske Stempel kan saaledes komme til at gøre Skade i Omsætningen. Det er samme Princip, som ligger til Grund for Bestemmelsen i Lovforslagets § 1. Man har udvidet det saaledes, at det nu ogsaa skal være forbudt paa Varen at anbringe en Betegnelse, som indeholder en urigtig Angivelse med Hensyn til Varens Frembringelsessted, Art, Stof, Tilvirkningsmaade o. s. v. Det er slet først og fremmest i Købernes Interesse, men tillige ogsaa i Sælgerens, for saa vidt disse derved